

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 4

0 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200

Fire smukke Biser

En fattig Mand som var i Nød.

En fattig Mand, som var i Nød,
Som Ingen vilde understøtte,
Gik med sit sidste Stykke Brød
Fra sin usle, lille Hytte.
Han vidste ei hvorhen han gaar,
For han blandt nogne Fjelde staar.

Da tænkte han paa sine Kaar,
Og paa de Smaa som græder hjemme;
Da brolende en Mand fremstaar,
Som spurgte ham med Tordenstemme:
Hvad bringer dig paa Fjeldet hid,
Og det saa sent paa Nattetid,

Al! vredes ei, jeg fattig er,
Jeg har ei Brød, jeg har ei Penge;
Kun med Foragt Enhver mig ser,

V box 27: 781

Som ved ei hvad det er at trænge. —
Kom, saa skal du saa hos mig,
De Penge som du ønsker dig.

Den Fattige glad fulgte med,
Ned over Fjelde, Mark og Enge,
De kom da i en Hule ned,
Der stod en Tønde fuld med Penge,
Tag sagde barske Mand,
Saa meget du behøve kan.

Den Fattige forstræffet blev,
Men tog sig dog et hundrede' Daler;
Han et Gjeldsbrev derpaa skrev;
Med Renter samme jeg betaler:
Om to Aar paa samme Tid
Jeg kommer da paa Fjeldet hid.

Han gik da hjem, et Stykke Jord
Han købte og opdyrket trolig;
Enhver gik munter fra hans Bord,
Dg Altid blomstred' om hans Bolig,
I Glæde svandt de tvende Aar,
Han blev en Mand i gode Kaar.

Da Tiden kom han skulde gaa,
For at betale Alt itide,
Tog han sin bedste Kjole paa,
Dg Borneene gik ved hans Side;
Paa Fjeldet kom de da dog sent,
Men Manden intet Besen fandt.

Et Windpust over Fjeldet drog,
Da Haab om Naade var forsvunden;
Et Blad fremblæste, et Barn det tog:
Se Fader, hvad jeg haver fundet:
Beviset er tilbagefaldt,
Med Sum og Renter udbetalt.

At hør du Sømand, som ploier, Neptunus, paa Bol-
gerne blaa; Hvormeget ondt i maa døie, :: Naar Land-
manden til Hvide kan gaa.

I ved jo, hvor Havet kan bruse, Dg Bolgerne reise
sig op, Naar Stormen begynder at fuse, :: Det knager i
Mersseil og Top.

Fra Marstrand vi lykkelig udseilte, Den attende Marts
ud issor, Med god Wind det ikke os seilte :: Var alle for-
nøiet ombord.

Men strax anden Dagen derefter, Blev al vores Glæde
forspildt; Thi Stormen tog til udaf Kræfter, :: Der skede
et jammerlikt Spil.

Det stødte saa haardt mod en Klippe, Med saadan for-
stræffelig Magt, at Skibet i to Stykker bristed, :: Dg al-
ting blev opfyldt med Vand.

Endel sprang fortvivlet i Havet, De mente at svømme
til Land, Endel blev i Skibet begravet, :: Thi alting blev
opfyldt med Vand.

Saa Brændevinspiber og Anter, Saa Brodet i halvka-
sevis, da stolte Matroser maa vandre, :: Paa Søen i ynke-
lig Vis.

Hermed vil jeg ende min Bise, Dg ikke mer klage min
Nød, Langt heller jeg Herren vil prise, „Som mig haver
sparet fra Død.

Kvindens Priis.

Al Skjønheds Magt, al Skjønheds Magt, din Skaal i fyldte
Bager

Skal Sangen ofre Dig, sin Skjytsaand god!
Hil denne Magt, som saarer, men som læger,
Som gjør begejstret ellers svage Nød!
Syng Kvindens Priis til rigtig Stordaads Ere!
Hun er det netop, som med himmelsk Røst
Os kan henrive, og som rigtig bære
Til Jordens Sorg kan Himlens Trost!

Hil fagre Mo, Hil fagre Mo, naar af en Ynglings Hjerte
Dit varme Blik et Gjensvar blot begjær!
Da viger Stødens Storm og Tvivlens Smerte, —
En stille Længsel findens ifkun der.
Hil dig, o Yngling, naar din Yndlingsdatter
Engang din hilser, — deiligt smykket ud!
Det Skønneste, som da vort Jordliv statter,
Det er en Brud, en elsket Brud!

Hil Hjertets Omhed, Hjertets Omhed! D, hvor at flygte
Til dettes Favn fra Verdens Strid og Larm!
Da svulmer atter Modet i den trykte,
Af Dagens Byrder altsfor trætte Barm.
D, trefold lykkelig er den, som eier
Et Hjem, hvor Fred og prøvet Elskov bo!
Den Skat, som Alt paa Jorden overveier,
Det er en Hustrues rene Tro.

Syng Kvindens Priis; Syng Kvindens Priis! Al denne
Jordens Lykke

Tilbedende, den er Skjænk af Dig!
D, lad din Elskovs milde Roser smykke

